

Nr 58

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckta motioner angående rätten till avdrag vid beskattningen för resor med egen bil till arbetsplatsen m. m.

Till bevillningsutskottet har hänvisats följande inom riksdagen väckta, av utskottet till behandling i ett sammanhang upptagna motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 315 av herr *Karl-Erik Eriksson* och II: 396 av herr *Andersson* i Örebro, vari hemställts, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t begära åtgärder i syfte att förbättra avdragsmöjligheterna vid inkomstbeskattningen i vad gäller avdrag för bilkostnader i samband med resor mellan bostad och arbetsplats så att avdraget bättre motsvarar de faktiska kostnaderna;

2) de likalydande motionerna I: 333 av fröken *Ranmark m. fl.* och II: 401 av herr *Eskel m. fl.*, vari hemställts, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om skyndsamt utredning och förslag om lämpliga åtgärder för att underlätta för glesbygdens arbetstagare att vid arbete på annan ort bo kvar i hemorten;

3) de likalydande motionerna I: 573 av fru *Elvy Olsson* och herr *Svanström* samt II: 731 av herrar *Persson* i Heden och *Sundkvist*, vari hemställts, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om skyndsamt prövning av grunderna för avdrag vid inkomsttaxeringen för resor till och från arbetsplatsen med bil för utformande av sådana bestämmelser att ett mera rättvisande avdrag kan medges för de verkliga bilkostnaderna i enlighet med motionernas syfte;

4) motionen II: 403 av herrar *Gustafsson* i Stenkyrka och *Franzén* i Träkumla, vari hemställts, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om skyndsamt prövning av grunderna för avdrag vid inkomsttaxeringen för resor till och från arbetsplatsen med bil för utformande av sådana bestämmelser att ett mera rättvisande avdrag kan medges för de verkliga bilkostnaderna i enlighet med motionens syfte; ävensom

5) motionen II: 744 av herrar *Åkerlind* och *Hedin*, vari hemställts, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om sådan ändring av anvisningarna till 33 § kommunalskattelagen, att skattskyldig äger rätt att från intäkt av tjänst avdraga skälig kostnad för resor till och från arbetsplatsen med maximalt belopp, även i de fall då antalet körda mil per år överstiger 1 000 mil.

I enlighet med utskottets hemställan i memorial nr 51 har riksdagen vid vårsessionen beslutat uppskjuta behandlingen av föreliggande motioner till innevarande års höstsession.

Gällande bestämmelser

I punkt 4 av anvisningarna till 33 § kommunalskattelagen föreskrivs att skattskyldig äger rätt att avdra skälig kostnad för resor till och från arbetsplatsen, där denna varit belägen på sådant avstånd från hans bostad, att han behövt anlita och även anlitat särskilt fortskaffningsmedel. Den nämnda anvisningspunkten i kommunalskattelagen har kvarstått i oförändrat skick alltsedan år 1928. Med uttrycket skälig kostnad avses enligt förarbetena till lagstiftningen (jfr departementschefens uttalanden i prop. 1920: 191 och 400) regelmässigt kostnaden för billigaste färdmedel.

Då såsom skälig kostnad ansetts kostnaden för billigaste färd sätt var praxis tidigare synnerligen restriktiv när det gällde avdrag för resor med bil mellan bostad och arbetsplats. Den ökade bilismen medförde dock att de skattskyldiga i allt större utsträckning använde bil för sina resor till och från arbetsplatsen och därvid framställde krav på att kostnaderna för dessa resor skulle få räknas som en avdragsgill skälig kostnad. Taxeringsmyndigheterna ställde sig i början tveksamma till dessa yrkanden, särskilt med hänsyn till den gängse uppfattningen att avdrag som regel skulle grundas på kostnaderna vid begagnande av billigaste möjliga färd sätt. Bedömningen blev av naturliga skäl olikartad. I detta läge fyllde de av riksskattenämnden utfärdade första anvisningarna i ämnet (nr 1/1958 p. 2) ett påtagligt behov och bidrog i väsentlig mån till större enhetlighet i rättstillämpningen än vad tidigare varit fallet. Skäligt avdrag för kostnad för resor med bil mellan bostad och arbetsplats ansågs i de nämnda anvisningarna utgöra en krona 70 öre för körd mil. Anvisningarna erhöll med tillämpning fr. o. m. 1962 års taxering så till vida ändrad lydelse (nr 1/1962 p. 2) att såsom skäligt avdrag för ifrågavarande bilkostnader borde anses en krona 80 öre för körd mil. Beräkningen grundades på viss av riksrevisionsverket tillhandahållen utredning angående genomsnittlig kostnad per mil vid körning med bil av »typen Volkswagen». I de nya anvisningarna intogs också den rekommendationen att, om avståndet mellan bostaden och arbetsplatsen var osedvanligt stort och avdraget, därest det beräknades i enlighet med anvisningarna, skulle bli oproportionerligt högt särskilt i förhållande till tjänsteinkomstens storlek, avdrag borde medgivas allenast med ett i skälig mån reducerat belopp. Denna rekommendation godtog av regeringsrätten (jfr RÅ 1962 not. Fi 314).

Enligt de nu gällande anvisningarna i ämnet (nr 7/1965 p. 4) bör skäligt avdrag för bilkostnader medges, om vägvståndet mellan bostaden och arbetsplatsen uppgår till minst en halv mil samt om användandet av bil i

stället för allmänt kommunikationsmedel regelmässigt medför en tidsvinst av minst en och en halv timme sammanlagt för fram- och återresan. Vid beräkningen av tidsvinsten skall hänsyn bl. a. lagas till tid för uppsökande av parkeringsplats och till trafikintensitet. Vidare bör för skattskyldig med flera fasta arbetsplatser eller med flera arbetspass per dygn som tidsvinst anses den sammanlagda tidsvinsten per dygn genom användandet av bil för resorna. Skattskyldig, som i sin tjänst regelmässigt använder bil, bör medges avdrag för ifrågavarande bilkostnader oavsett avstånd och tidsvinst. Likaså bör, om allmänt kommunikationsmedel saknas, skattskyldig, som använder bil för resor mellan bostad och arbetsplats, medgivas skäligt avdrag för bilkostnader oavsett tidsvinsten, under förutsättning att avståndet mellan bostaden och arbetsplatsen uppgår till minst två kilometer. Som skäligt avdrag för bilkostnad bör i regel anses två kronor för körd mil intill 1 000 mil per år och en krona 20 öre för mil för körsträckor däröver. Den omständigheten, att den skattskyldige eventuellt använder större bil för ifrågavarande resor, medförande att hans kostnader av denna anledning blir högre än de angivna beloppen, bör regelmässigt inte medföra, att avdrag medges med större belopp. Vid samäkning bör avdraget i skälig mån reduceras. Om skattskyldig på grund av ålder, sjukdom, lyte eller liknande anledning är nödsakad att använda bil för färd till och från arbetet bör avdrag, oavsett avstånd eller tidsvinst, medges med vad av de totala faktiska bilkostnaderna under året belöper på resorna till och från arbetsplatsen. Avslutningsvis understryker riksskattenämnden att de gjorda uttalandena inte har avseende på frågan om avdrag för kostnader för egentliga tjänsteresor med bil.

De nu gällande riksskattenämndsavisningarna har — i vad avser begränsning av avdraget vid körsträckor överstigande 1 000 mil — tillämpats av regeringsrätten bl. a. i ett år 1964 avgjort mål gällande 1960 års taxering (jfr RÅ 1964 not. Fi 520).

Enligt kungörelsen den 12 december 1952 (nr 780) angående resekostnadsersättning vid tjänsteresa med egen bil m. m. i dess nu gällande lydelse (SFS 356/1966) utgår ersättning för hållande av egen bil i tjänsten efter en i förhållande till ökad väglängd fallande skala. Ersättningen varierar i fråga om mindre bil (tjänstevikt under 1 100 kg) mellan 46 öre och 23 öre per kilometer. I fråga om större bil utgör ersättningen högst 66 öre och lägst 29 öre per kilometer.

Frågans tidigare behandling

1966 års bevillningsutskott, som hade att pröva ett motionsvis framställt utredningsyrkande avseende enhelliga skatteregler i fråga om kostnader för bilresor till och från arbetsplatsen, uttalade i sitt av riksdagen godkända betänkande nr 51 bl. a. att de av riksskattenämnden utfärdade an-

visningarna otvivelaktigt bidrar till större enhetlighet i rättstillämpningen och att de därför är av stort värde för såväl de skattskyldiga som taxeringsmyndigheterna. Utskottet underströk att någon principiell skillnad i den skattemässiga behandlingen av å ena sidan statsanställdas och å andra sidan privatanställdas bilresor till och från arbetsplatsen inte föreligger och att de ersättningar som utgår till statstjänstemän för hållande av bil i tjänsten i princip avser endast egentliga tjänsteresor, för vilka även privatanställda äger rätt till avdrag enligt helt andra normer än som gäller för resor till och från arbetsplatsen.

Utskottet erinrade också om att beskattningsmyndigheterna torde vara oförhindrade att beräkna bilkostnadsavdraget på annat sätt än enligt anvisningarna om i enstaka fall tillämpningen av den av riksskattenämnden anvisade schablonen skulle leda till ett materiellt otillfredsställande resultat.

Motionerna

Enligt *motionerna I: 315* och *II: 396* är det uppenbart att de av riksskattenämnden anvisade bilkostnadsavdragen inte svarar mot de verkliga kostnaderna för användning av bil mellan bostad och arbetsplats. Speciellt för dem som har långt avstånd mellan bostad och arbetsplats är resekostnaden en kännbar utgift. Det är enligt deras mening rimligt att också den, som av skilda anledningar inte kan använda allmänt kommunikationsmedel utan är hänvisad till bil som enda fortskaffningsmedel, erhåller avdrag med belopp motsvarande verkliga kostnaden. Detta skulle i någon mån göra det mer ekonomiskt möjligt för personer bosatta i glesbygd att bo kvar där trots att de har arbetsplatsen i tätort.

Liknande synpunkter framföres i *motionerna I: 333* och *II: 401*. Motionärerna framhåller att den i vårt land pågående utflyttningen från glesbygden i första hand är föranledd av svårigheten att erhålla arbete inom den egna kommunen och att detta förhållande vållar stora problem för den avflyttande och för glesbygdskommunen, vilken bl. a. därigenom har att se fram mot ett sjunkande skatteunderlag. I många fall har vederbörande skattskyldig byggt en god bostad åt sig, som han även i fortsättningen önskar utnyttja för sig och familjen, en bostad som eljest kommer att stå oanvänd eller i bästa fall nyttjad som fritidsbostad.

Förutsättningen för att vederbörande skattskyldig skall kunna bo kvar i hemorten är generösare skatteavdrag vid resor till och från arbetsplatsen. I stället för skatteavdrag vid resor till och från arbetsplatsen kan man enligt motionärernas mening tänka sig ett av arbetsmarknadsmyndigheterna utbetalat kontantbidrag.

Motionärerna i *motionerna I: 573* och *II: 731* framhåller att bilismen under en relativt kort tid i grunden förändrat förutsättningarna för boende och sysselsättning. Arbetskraften är nu även i områden där de kollektiva kommunikationsmedlen är svagt utvecklade regionalt sett mycket rörligare än tidigare. Arbetsmarknaden har som följd härav fått ökad flexibilitet och detta gäller också de delar av vårt land som har ett relativt ensidigt näringsliv. Fördelarna med denna utveckling är enligt motionärernas mening uppenbara. Arbetare som t. ex. friställs från jordbruket kan, sedan han övergått till annan näring, utnyttja sin tidigare bostad men med bilens hjälp vara yrkesverksam på annan ort, där sysselsättningstillfällena av annan art kan erbjudas.

Som en följd av denna utveckling torde reseavstånden under senare år i genomsnitt kraftigt ha ökat. I vissa glesbefolkade delar av vårt land torde det inte vara ovanligt med dagliga bilresor till och från arbetet på sammanlagt 10 à 15 mil. Från såväl den enskildes som samhällets synpunkt måste det sägas vara angeläget att denna form av anpassning till strukturutvecklingen inom näringslivet inte försvåras utan på allt sätt underlättas.

Nu gällande bestämmelser om skatteavdrag för bilkostnader anser motionärerna vara föråldrade. Enligt det statliga resereglementet torde — framhåller de — avdragen i de flesta fall bli väsentligt högre än för arbetstagarna i enskild och kommunal tjänst och detta kan enligt deras mening inte anses tillfredsställande. För den enskilde arbetstagaren kunde det från många synpunkter vara skäligt att avdraget per körd mil kompletterades med ett fast avdrag, eftersom förvärvet av en bil för resor till arbetet utgör en grundinvestering av relativt betydande omfattning med därav följande stora fasta kostnader. Det nu gällande skatteavdraget synes i huvudsak endast ta hänsyn till de rörliga kostnaderna för bilhållningen. Från andra synpunkter kunde det vara efterstävansvärt med så enhetliga normer som möjligt, och därvid torde det enligt motionärernas mening vara angeläget att ansluta till vad som nu gäller för anställda i statens tjänst.

Till stöd för yrkandet i *motionen II: 403* har åberopats i huvudsak samma motivering som den i *motionerna I: 573* och *II: 731*.

I *motionen II: 744* framhåller motionärerna att personer som av olika skäl tvingas vara bosatta på stort avstånd från arbetsplatsen och inte kan använda sig av reguljära trafikmedel blir missgynnade till följd av riksskattenämndens anvisningar i fråga om bilkostnadsavdrag vid resor till och från arbetet. Bilkostnaderna beräknas av motororganisationerna till betydligt högre belopp än de som riksskattenämnden ansett skäliga och stämmer alltså inte med den kostnad som får dras av enligt riksskattenämndens anvisningar trots att kommunalskattelagens uttryck är »skälig kostnad». Såväl i glesbygder som i storstadsområden tvingas många arbetstagare att resa långa sträckor varje dag till och från arbetsplatsen. Brist på bostäder

men även brist på lämpliga arbetstillfällen inom bostadsorten är den främsta orsaken till detta. Då statsmakterna i andra sammanhang arbetar för att få en större rörlighet på arbetsmarknaden i syfte att på ett bättre sätt utnyttja befintlig arbetskraft, borde det enligt motionärernas mening vara rimligt att avdrag för resekostnaderna fick göras med ett belopp som mera överensstämde med den verkliga kostnaden.

Utskottet

Enligt punkt 4 av anvisningarna till 33 § kommunalskattelagen äger skattskyldig rätt att från intäkt av tjänst avdraga »skäligh kostnad» för resor till och från arbetsplatsen, där denna varit belägen på sådant avstånd från hans bostad att han behövt anlita och även anlitat särskilt fortskaffningsmedel. Till ledning för taxeringsmyndigheterna har riksskattenämnden meddelat anvisningar enligt vilka — under särskilda betingelser — skattskyldig bör tillerkännas avdrag för bilresor mellan bostad och arbetsplats, beräknat efter 2 kr. för mil intill 1 000 mil per år och efter 1 kr. 20 öre för mil för körsträckor däröver.

De förevarande motionerna innehåller utredningsyrkanden, vilka alla syftar till att förbättra möjligheterna till avdrag för kostnader för bilresor mellan bostad och arbetsplats. Motionärerna i motionerna I: 315 och II: 396, I: 573 och II: 731 samt i motionen II: 403 anser att avdraget bör höjas till en nivå, som bättre motsvarar de verkliga bilkostnaderna. Enligt motionärerna i motionen II: 744 bör avdrag medges med »maximalt belopp» även i de fall då antalet körda mil per år överstiger 1 000. I motionerna I: 333 och II: 401 slutligen hemställer motionärerna om lämpliga åtgärder för att underlätta för glesbygdens arbetstagare att vid arbete på annan ort bo kvar i hemorten. Detta kan enligt motionärernas mening ske antingen genom införande av generösare skatteavdrag vid resor till och från arbetsplatsen eller genom att arbetsmarknadsmyndigheterna erhåller medel för utbetalning av ett till färdvägen anpassat kontantbidrag.

Utskottet finner de i motionerna framförda synpunkterna värda beaktande. Som flera av motionärerna framhållit har på relativt kort tid bilismen helt förändrat förutsättningarna för boende och sysselsättning i vårt land. Arbetskraften är, även i områden där de kollektiva kommunikationerna är svagt utvecklade eller i det närmaste indragna, betydligt rörligare än tidigare.

Denna rörlighet måste enligt utskottets mening anses vara förenad med avsevärda fördelar. Arbetstagare som till följd av rationaliseringar, företagsnedläggelser eller liknande tvingas vara yrkesverksamma på annan ort kan med bilens hjälp utnyttja sin bostad i hemorten och leva kvar i sin gamla miljö. Som en följd av denna utveckling torde reseavstånden under senare år i genomsnitt kraftigt ha ökat, och det torde numera inte vara ovanligt med dagliga bilresor till och från arbetet på 10 mil eller mera. Från

såväl den enskildes som samhällets synpunkt måste det anses angeläget att denna form av anpassning till strukturutvecklingen inte försvåras utan på allt sätt underlättas. Ett sätt att underlätta denna boendeform är att införa regler om generösare avdrag för bilresor mellan bostad och arbetsplats.

Riksskattenämndens anvisningar har riksomfattande räckvidd och är avsedda att medverka till en såvitt möjligt rättvis och likformig taxering. I sin nuvarande utformning innebär de emellertid en diskriminering av i synnerhet sådana skattskyldiga, som är bosatta på ett större avstånd från arbetsplatsen och som inte har tillgång till eller på grund av sina arbetsförhållanden saknar möjlighet att använda reguljära trafikmedel. Inte minst torde den reduktion av bilkostnadsavdraget som enligt nämndens anvisningar bör ske i fråga om körsträckor överstigande 1 000 mil ofta leda till alltför kraftiga begränsningar av bilkostnadsavdragen. Enligt utskottets mening kan också ifrågasättas om det belopp på 2 kr. för mil som riksskattenämnden beräknat för körsträckor intill 1 000 mil är tillräckligt för att i skäligen mån täcka bilresekostnaderna. Utskottet vill erinra om att de nu gällande anvisningarna i ämnet är dagtecknade den 15 november 1965 och att sedan dess såväl bilaccisen som den allmänna varuskatten och bensinskatten höjts.

Med det anförda biträder utskottet förslaget om en utredning av frågan om avdrag för resor med bil till och från arbetsplatsen. Denna utredning bör enligt utskottets mening ha till ändamål att söka åstadkomma bestämmelser av innehåll att »skäligen avdrag» för bilkostnader av ifrågasatt slag i högre grad än nu skall motsvara de faktiska kostnaderna för sådana resor.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att riksdagen — *dels* med bifall till de likalydande motionerna I: 315 av herr Karl-Erik Eriksson och II: 396 av herr Andersson i Örebro, de likalydande motionerna I: 573 av fru Elvy Olsson och herr Swanström samt II: 731 av herrar Persson i Heden och Sundkvist ävensom motionen II: 403 av herrar Gustafsson i Stenkyrka och Franzén i Träkumla, *dels* i anledning av de likalydande motionerna I: 333 av fröken Ranmark m. fl. och II: 401 av herr Eskel m. fl. samt motionen II: 744 av herrar Åkerlind och Hedin — måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t begära utredning i syfte att åstadkomma sådana regler om avdrag för kostnader för bilresor mellan bostad och arbetsplats, att ett mera rättvisande avdrag kan medges för de verkliga bilkostnaderna.

Stockholm den 19 oktober 1967

På bevillningsutskottets vägnar:

TAGE MAGNUSSON

Närvarande:

från första kammaren: fröken Ranmark (s), herrar Yngve Nilsson (h), Wärnberg (s), Tage Johansson (s), Gösta Jacobsson (h), Lundström (fp), Hellebladh (s), Paul Jansson (s), Sundin (cp) och Ahlmark* (fp); samt

från andra kammaren: herrar Magnusson i Borås (h), Allard* (s), Vigelsbo (cp), Asp (s), Andersson i Essvik (s), fru Nettelbrandt (fp), herrar Kristenson (s), Carlsson i Västerås (s), Sterne (fp) och Börjesson i Falköping (cp).

* Icke närvarit vid justering av betänkandet.

Reservationer

1) av herrar *Wärnberg* (s), *Tage Johansson* (s), *Paul Jansson* (s), *Allard* (s), *Asp* (s), *Andersson* i Essvik (s), *Kristenson* (s) och *Carlsson* i Västerås (s), vilka ansett,

dels att det avsnitt av utskottets yttrande som börjar på s. 6 med orden »Utskottet finner» och slutar på s. 7 med orden »sådana resor» bort ha följande lydelse:

»Enligt de av riksskattenämnden först utfärdade anvisningarna till ledning för beräkning av bilkostnadsavdrag vid resor till och från arbetet (RN nr 1/1958 p. 2) borde avdrag medges med visst belopp för mil oavsett körsträckans längd. I anvisningarna intogs med tillämpning fr. o. m. 1962 års taxering (RN nr 1/1962 p. 2) den rekommendationen, att avdraget borde reduceras i de fall då avståndet mellan bostad och arbetsplats var osedvanligt stort och det yrkade avdraget oproportionerligt högt, särskilt i förhållande till tjänsteinkomstens storlek. Denna rekommendation visade sig emellertid svårtillämpad i praktiken och ersattes därför i de anvisningar som riksskattenämnden utfärdade att gälla fr. o. m. 1964 års taxering (RN 1/1964 p. 4) med ett uttalande av innebörd att viss reduktion av avdraget i stället borde ske när den årliga körsträckan mellan bostad och arbetsplats översteg 1 000 mil.

Från taxerings- och förenklingssynpunkt måste det enligt utskottets uppfattning vara till fördel, att reglerna om avdrag för bilresor till och från arbetsplatsen så långt möjligt schabloniseras. De av riksskattenämnden utfärdade anvisningarna bidrar otvivelaktigt till större enhetlighet i rättstillämpningen och torde därför vara av stort värde för såväl de skattskyldiga som taxeringsmyndigheterna. Självfallet är det svårt att ge en schablon, berörande ett så stort antal skattskyldiga som det här gäller, en utformning som både tillfredsställer dessas berättigade krav på att få skäliga kostnader för resorna till och från arbetet ersatta och inte ger utrymme för missbruk.

Enligt utskottets mening är det emellertid tveksamt om en tillämpning

av riksskattenämndsschablonen i dess nuvarande utformning ger ett från rättvisesynpunkt tillfredsställande resultat. Utskottet är medvetet om att befogade invändningar i och för sig knappast kan riktas mot riksskattenämndens rekommendation om reduktion av bilkostnadsavdraget vid längre körsträckor. För en sådan reduktion talar redan den omständigheten att avskrivnings- och räntekostnader liksom kostnader för försäkring, skatt och garagehyra är lägre vid längre än vid kortare körsträckor. Med hänsyn till den fortgående urbaniseringen och strukturomvandlingen inom näringslivet kan det emellertid ifrågasättas om 1 000 mil bör vara en gång för alla fastlåst gräns vid vilken bilkostnadsavdraget bör reduceras. Likaså kan enligt utskottets mening ifrågasättas om reduktionen bör ha den av riksskattenämnden uttalade omfattningen och om grundbeloppet 2 kr. är tillfyllest som en kostnadsnorm för de först körda 1 000 milen. Utskottet vill erinra om att de nu gällande anvisningarna i ämnet (RN 7/1965 p. 4) är daterade den 15 november 1965. Med hänsyn inte minst till att sedan dess såväl bilaccisen som den allmänna varuskatten och skatten på bensin höjts är enligt utskottets mening en uppräknings av schablonbeloppen motiverad.

Självfallet kan en schablon — hur den än utformas — inte ge ett i alla lägen tillfredsställande resultat. Driftkostnaderna för bil varierar avsevärt inom skilda delar av landet. Inom de områden där dessa kostnader är särskilt höga kan de skattskyldiga komma att missgynnas. Detsamma kan inträffa i de fall den skattskyldige dagligen måste färdas mycket långa sträckor till och från arbetet. Utskottet vill erinra om att riksskattenämndens anvisningar inte är för taxeringsmyndigheterna ovillkorligen bindande. De är avsedda att ge upplysning om hur bilkostnadsavdraget »i regel» bör beräknas. Taxeringsnämnderna är således oförhindrade att beräkna bilkostnadsavdraget på annat sätt än enligt anvisningarna. Inte minst från rättvisesynpunkt måste det anses angeläget att taxeringsnämnderna med sin lokalkännedom avviker från schablonen där det kan anses påkallat och medger avdrag enligt grunder som mera anpassats till omständigheterna i det enskilda fallet.

Enligt utskottets mening bör den i motionerna yrkade uppräknings av bilreseavdraget inte åstadkommas inom ramen för en särskild utredning. Motionernas syfte torde enklast och snabbast kunna tillgodoses genom av riksskattenämnden utfärdade anvisningar. Enligt vad utskottet erfarit är frågan om avdrag för bilresor mellan bostad och arbetsplats f. n. föremål för prövning inom nämnden. Det torde kunna förutsättas att de av motionärerna framförda synpunkterna därvid kommer att beaktas.»

dels att utskottet bort hemställa,

att följande motioner, nämligen

- 1) de likalydande motionerna I: 315 av herr Karl-Erik Eriksson och II: 396 av herr Andersson i Örebro angående rätten till avdrag vid beskattningen för resor med egen bil till arbetsplats,

2) de likalydande motionerna I: 333 av fröken Ranmark m. fl. och II: 401 av herr Eskel m. fl. om underlättande för glesbygdens arbetstagare att vid arbete på annan ort bo kvar i hemorten,

3) de likalydande motionerna I: 573 av fru Elvy Olsson och herr Svanström samt II: 731 av herrar Persson i Heden och Sundkvist angående rätten till avdrag vid beskattningen för resa med bil till arbetsplats,

4) motionen II: 403 av herrar Gustafsson i Stenkyrka och Franzén i Träkumla angående rätten till avdrag vid beskattningen för resor med egen bil till arbetsplatsen, ävensom

5) motionen II: 744 av herrar Åkerlind och Hedin angående rätten till avdrag vid beskattningen för resor till arbetsplats,

måtte — i den mån de icke kan anses besvarade genom vad utskottet ovan anfört — av riksdagen lämnas utan åtgärd.

2) av herr *Hellebladh* (s).